

Sygn. akt VI A Ca 592/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Ewa Śniegocka (spr.)

Sędzia SA – Ewa Zalewska

Sędzia SO (del.) – Beata Waś

Protokolant: – sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2012r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 stycznia 2012 r.

sygn. akt XX GC 474/09

I. oddala apelację,

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 592/12

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) Sp. z o.o. w postępowaniu upominawczym kwoty 505.356,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona przez niego kwota stanowi należność główną w wysokości 477.399,20 zł powiększoną o odsetki ustawowe. Zawarł on z pozwaną w dniu 23 lipca 2007r. umowę NR (...) na wykonanie prac związanych z utylizacją oraz usunięciem odpadowej oraz niezanieczyszczonej ziemi z terenu położonego przy ul. (...) w W.. Pozwana oświadczyła, iż ilość mas gruntu będącego przedmiotem prac nie przekroczy 126 tysięcy ton, zaś w przypadku przekroczenia tej ilości nastąpić miało proporcjonalne podniesienie wartości prac określonych w umowie. Pozwana oświadczyła też, że wszelkie prace nie wymienione w ofercie będą przedmiotem osobnej wyceny prac oraz pisemnych aneksów do umowy. Wynagrodzenie z tytułu wykonania umowy zostało ustalone

na kwotę 6.435.000 zł netto, zaś w § 5 umowy strony uzgodniły procedurę rozliczania wykonanych prac. W myśl § 5 ust. 3 umowy ostateczna faktura miała zostać wystawiona już po zakończeniu i przyjęciu prac przez pozwaną i stanowić miała różnicę między całkowitym wynagrodzeniem netto a sumą faktur częściowych wystawianych w trakcie prowadzonych prac. W dniu 7 grudnia 2007r. strony sporządziły Protokół Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac, zaś w jego treści odnotowały znacznie wyższą niż spodziewana średnią gęstość wywożonego materiału ziemnego, dlatego też ustaliły, że rozliczenie prac odbywać się będzie na podstawie pomiarów masy wywożonej ziemi poprzez wyliczenie sumarycznej ilości ton gruntu na podstawie średniej wagi ładunku wywożonego przez każdą ciężarówkę, wg procedury opisanej szczegółowo w tymże protokole. Wobec konieczności wykonania przez powoda dodatkowych prac, strony zawarły w dniu 21 grudnia 2007r. Aneks do umowy i ustaliły, że dotychczas wykonane prace wyniosły 12.103 tony (§ 2), a wynagrodzenie z tego tytułu ustalone zostało na kwotę 618.117 zł netto. Zdaniem powoda, zgodnie z § 3 w/w Aneksu, rozliczenie za prace dodatkowe - szacowane na ok. 11.000 ton gruntu, nastąpić miało w formie zapłaty za wystawioną fakturę. Powód wykonał prace zlecone mu przez pozwaną i w dniu 1 września 2008r. na potwierdzenie wykonania tych czynności strony sporządziły Miesięczny Protokół Obmiaru Prac za okres od 18 sierpnia 2008r. do 22 sierpnia 2008r., wobec czego powód wystawił fakturę na kwotę 391.310,82 zł. W dniu 15 września podpisany został przez strony Protokół Przekazania Dokumentów, na podstawie którego pozwana potwierdziła przekazanie przez powoda dokumentacji potwierdzającej ilość gruntu usuniętego z terenu (...) w okresie od sierpnia 2007r. do sierpnia 2008r. W dniu 23 października 2008 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 391.310,82 zł netto, to jest 477.399,20 zł brutto. Wobec upływu terminu płatności i braku zapłaty ze strony pozwanej, powód skierował do niej w dniu 31.03.2009r. wezwanie do przystąpienia do rozmów ugodowych oraz uregulowania należności wynikającej z w/w faktury VAT. Do dnia wniesienia powództwa pozwana nie uregulowała w/w należności.

W dniu 28.05.2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej (...) Sp. z o.o. w W., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 505.357zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19.05.2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Dnia 17.06.2009 r. pozwana (...) Sp. z o.o. wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwana podniosła, że w jej ocenie twierdzenia powoda mijają się z faktami. Wskazała, że powoływany przez powoda § 2 pkt. 2 umowy stanowił, iż za wykonanie prac objętych umową strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe, przy czym uzgodniono, iż ilość mas gruntu będących przedmiotem tej umowy nie przekroczy 70.000 m³, tj. ok. 126.000 ton. Pozwana wskazała na nieprawdziwość twierdzenia powoda, iż złożył jakiegokolwiek oświadczenie, iż ilość prac nie przekroczy podanych wartości, a także, że w przypadku podniesienia tej ilości miało nastąpić podniesienie wartości prac określonych w umowie. Pozwana podniosła, iż tylko i wyłącznie przekroczenie wartości 70.000 m³ uprawniało powoda do proporcjonalnego podniesienia wartości wynagrodzenia ryczałtowego. Pozwana wskazała również, że punktem referencyjnym dla rozliczeń było 70.000 m³, a rozliczanie na podstawie ton było tylko rozliczeniem wstępnym wyłącznie na potrzeby zaliczek, zaś suma zaliczek nie może dać więcej niż umówiony ryczałt. Podniosła, iż Aneks z dnia 21 grudnia 2007r. został zawarty zupełnie wyjątkowo i dotyczył tylko wykonania tej jednej usługi, którą zresztą rozliczono, a rozliczenia pozostałe winne być kształtowane na podstawie zawartej przez strony umowy. Pozwana zleciła nadto firmie (...) sporządzenie operatu, który załączyła do akt sprawy, a z którego wynikało, iż maksymalnie mogło zostać wywiezione jedynie 65.400 m³, a i to przy uwzględnieniu maksymalnej tolerancji na niekorzyść pozwanej, co de facto dawało mniejszą wartość niż wskazana w umowie ilość 70.000 m³. Pozwana zarzuciła również, że powód próbował wprowadzić nowy przelicznik, tj. zamiast przelicznika wagowego 1,8t/m³ wskazuje nowy przelicznik 2,04 t/m³. Pobrane przez powoda wynagrodzenie na podstawie zawartego Aneksu z dnia 21 grudnia 2007 r. w całości pokryło ewentualne roszczenia z tytułu przekroczenia limitu wagowego czy objętościowego, zawartego w umowie. Roszczenie powoda nie znajduje żadnego uzasadnienia, a faktura VAT nr (...) została wystawiona bezzasadnie, gdyż zdaniem powoda albo opiewa na wartość usługi wywozu ziemi, która nigdy nie została i nie mogła być fizycznie wywieziona, albo powód usiłuje drugi raz obciążyć pozwaną za tą samą, już opłaconą usługę. Żądanie powoda jest bezpodstawne również dlatego, iż opiera się na zapisach projektu Aneksu nr (...), który ostatecznie nie został przez pozwaną podpisany. Wobec niepodpisania tego aneksu nadal obowiązywały poprzednie zasady rozliczenia

z umowy. Pozwana zarzuciła, iż powód celowo ominął fakt niepodpisania tego aneksu przez pozwaną i w ogóle o nim nie wspomniał, zaś powód dochodzi roszczenia, które powstałoby w przypadku podpisania Aneksu nr (...). Samo podpisanie obmiaru prac z dnia 1.09.2008r. nie może zmienić umowy, zaś osoba podpisująca ten obmiar nie była do tego upoważniona przez pozwaną. Pozwana podniosła nadto, iż nie kontrolowała zestawień tonowych ładunków, gdyż po to zatrudniła powoda i umówiła się na rozliczenie ryczałtowe. Podniosła także, iż przedstawione przez powoda dane są danymi nierzetelnymi, sprzecznymi wewnątrz i jako takie nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu. Przedstawione przez powoda dokumenty w żaden sposób nie udowadniają roszczenia. Pozwana zanegowała także prawdziwość zarzutu powoda, iż pozwana nie kwestionowała zasadności wystawienia spornej faktury VAT, bowiem zdaniem pozwanej faktura ta była sporna od samego początku i wskazała na tę okoliczność szereg dokumentów.

Ze sporządzonej przez biegłego R. M. opinii wynika, że powód wywiózł z placu budowy łącznie 53.736,90 m³ ziemi, a łączna wielkość wydobytych mas ziemnych, w oparciu o wielkość ustaloną przez strony w protokole z dnia 7.12.2009r. oraz protokołach z dnia 31.01.2008r. i 1.09.2008r. wyniosła 152.682,43 tony. Biegły zeznał, iż nie można było ustalić jednoznacznej wielkości tonażowej z uwagi na fakt, iż wielkości wynikające z poszczególnych dokumentów różnią się między sobą, zaś wiarygodność poszczególnych dokumentów jest wątpliwa, bowiem zdaniem biegłego ewidencja nie była prowadzona rzetelnie, co było następstwem powierzenia jej osobom niekompetentnym. Analiza akt sprawy w zakresie pokonanej odległości wywozu przedmiotu umowy doprowadziła biegłego z kolei do wniosku, iż nie było to możliwe w czasie wskazanym przez powoda. Również ważenie odbywało się tylko przez jedną stronę, powodową, a powinno odbywać się w obecności przedstawicieli obu stron. Biegły wskazał również, iż stopień zanieczyszczeń ziemi nie miał żadnego wpływu na objętość wydobytej masy. Analiza akt sprawy doprowadziła biegłego do przychylenia się do stanowiska, iż wywiezione przez powoda łącznie zostało 107.068,43 tony, gdyż wynika to z dokumentacji podpisanej przez obie strony, zaś rzeczywistej wartości nie da się ustalić jednoznacznie.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 23 lipca 2007 r. strony zawarły umowę Nr (...) na wykonanie prac związanych z utylizacją oraz usunięciem zanieczyszczonej oraz nie zanieczyszczonej ziemi z terenu położonego przy ul. (...) w W., według oferty (...) z czerwca 2007r., sklasyfikowaną jako umowę o dzieło.

W § 2 ust. 2 umowy znalazł się sporny między stronami zapis, że ilość mas gruntu będącego przedmiotem umówionych prac nie przekroczy ilości 70.000 m³, czyli około 126.000 ton, zaś tylko w przypadku przekroczenia tej ilości nastąpić miało proporcjonalne podniesienie wartości prac określonych w tej umowie.

W dniu 21 grudnia 2007r. strony wobec konieczności wykonania prac wykraczających poza zakres robót określonych w umowie, zawarły Aneks do umowy nr (...) na wykonanie prac wg oferty (...) z czerwca 2007r.

Zgodnie z § 1 Aneksu z dnia 21 grudnia 2007r. strony przedłużyły termin wykonania prac ziemnych na fragmencie terenu, na którym znajdowała się stacja (...) do dnia 31 marca 2008 r. i założyły, że prace te obejmą około 11.000 ton gruntu. Zgodnie z § 3 w/w Aneksu, rozliczenie za prace dodatkowe - szacowane na ok. 11.000 ton gruntu, nastąpić miało w formie zapłaty za wystawioną fakturę.

W § 4 Aneksu wskazano, iż ilość pozostałej do usunięcia ziemi oszacowana została na około 19.000 ton, a prace przy usunięciu tego gruntu przeprowadzone zostaną w okresie wiosennym 2008r, natomiast sposób określenia ilości gruntu, należności oraz terminu wykonania prac miał zostać określony w osobnym Aneksie lub umowie, które to zostaną przygotowane przez strony do dnia 31 marca 2008r.

Prace dodatkowe wykonane przez powoda na podstawie Aneksu z dnia 21 grudnia 2007 r. zostały pomiędzy stronami rozliczone.

Wobec treści § 4 w/w Aneksu został przygotowany Aneks nr (...) do umowy, który ustalał w § 3 sposób rozliczenia za prace dodatkowe objęte tym Aneksem, jednak Aneks ten nie został nigdy podpisany przez stronę pozwaną.

Powód wykonywał po dniu 31 marca 2008 r. prace polegające na wywozie ziemi, jednakże wobec niepodpisania stosownego aneksu oraz zapisu z § 8 umowy nr (...) rozliczenie z tytułu wykonanych prac następowało na podstawie

umowy. Powód wykonał prace zlecone mu przez pozwaną i w dniu 1 września 2008r. strony sporządziły Miesięczny Protokół Obmiaru Prac za okres od 18 sierpnia 2008r. do 22 sierpnia 2008r., wobec czego Powódka wystawiła w dniu 23 października 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 391.310,82 zł netto, to jest 477.399,20 zł brutto. Pozwana pismem z dnia 18 lutego 2009 r. zakwestionowała zasadność oraz wysokość przedstawionej przez powoda faktury i odmówiła jej zapłaty jako nienależnej, podnosząc jednocześnie, że w celu ustalenia rzeczywistej ilości wywiezionej ziemi pozwana zamówiła operat u geodety, z którego wynikało, iż powód wywiózł znacznie mniejszą ilość ziemi niż przez niego wskazana.

Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód jako podstawę zgłoszonych roszczeń wskazał art. 627 k.c. w związku z art. 630 §1 k.c. Powód podnosił, iż na mocy Aneksu z dnia 21 grudnia 2007r. strony przedłużyły termin wykonania prac ziemnych i ustaliły, że wszelkie prace dodatkowe rozliczane będą na podstawie faktury VAT wystawionej przez powoda i na tej podstawie wystawił w dniu 23 października 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 391.310,82 zł netto.

Sąd jednak podzielił w tej kwestii odmienne stanowisko, a mianowicie, że Aneks z dnia 21 grudnia 2007 r. dotyczył wykonania tylko jednej usługi, która została wyceniona na kwotę 618.117 zł netto i została między stronami rozliczona.

Z § 1 Aneksu z dnia 21 grudnia 2007r. wynika bowiem wprost, iż Aneks ten obejmuje prace dodatkowe wykonywane przez powoda do dnia 31 marca 2008r., zaś ilość pozostałej do usunięcia ziemi oszacowana została na około 19.000 ton. Prace przy usunięciu tego gruntu miały być, zgodnie z § 4, przeprowadzone w okresie wiosennym 2008r., a sposób określenia ilości gruntu, należności oraz terminu wykonania prac miał zostać określony w osobnym Aneksie lub umowie, które to miały zostać przygotowane przez strony do dnia 31 marca 2008r. Aneks taki został przygotowany, jednak nie został przez strony podpisany, a powód nie przedstawił dowodów, które potwierdzałyby zawarcie takiego Aneksu i zastosowanie do wzajemnych rozliczeń stron innej podstawy niż umowa nr (...).

Zestawienie pomiarów wagowych, które powód przedłożył do akt sprawy nie uzasadnia w żaden sposób roszczenia, bowiem zestawienie to obejmuje okres od 20.07.2007 r. do 16.01.2008, a więc okres nieobjęty roszczeniem pozwu. To samo dotyczy przedłożonych przez powoda do akt sprawy kart przekazania odpadu i samochodowych listów przewozowych. Dokumentem, który stanowiłby podstawę do naliczenia przez powoda wynagrodzenia w żądanej wysokości, nie jest również pismo (...) Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w W. z dnia 22 października 2008 r. stanowi ono bowiem dowód wyłącznie tego, że prace rekultywacyjne były wykonywane, zaś próbki gleby potwierdzają dotrzymanie standardów jakości i ziemi. Fakt przyjęcia dokumentacji powykonawczej z realizacji prac rekultywacyjnych bez zastrzeżeń w żaden sposób nie przemawia zatem na korzyść strony powodowej, bowiem nie stanowi dowodu wartości faktycznie wykonanej pracy.

Z powyższym wiąże się zagadnienie obowiązku udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, który to obowiązek, zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciąży na osobie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. W przedmiotowym postępowaniu taki obowiązek spoczywał na powodzie, który powinien nie tylko wykazać ilość wywiezionej ziemi, ale również podstawy zastosowanej przez niego stawki, będących podstawą do wystawienia faktury VAT nr (...) na kwotę netto 391.310,82 zł netto, to jest 477.399,20 zł brutto.

Pozwana zakwestionowała wskazywaną przez powoda podstawę stosowanej przez niego stawki, jak też zakwestionowała wskazywaną przez powoda ilość wywiezionej ziemi, zaprzeczając prawdziwości złożonych przez powoda dokumentów prywatnych, jak i wskazując że niemożliwym jest, aby powód wywiózł taką ilość ziemi. W niniejszym postępowaniu jedynymi dokumentami wskazującym ilość wywiezionej ziemi były karty przekazania odpadu i samochodowe listy przewozowe, a także Miesięczne Protokoły Odbioru Prac oraz faktura VAT nr (...).

Faktura VAT jako dokument prywatny, o którym mowa w art. 245 k.p.c., stanowi dowód jedynie tego, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych (wyrok SN z 28.02.2007 r., VCSK 441/06.) W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, iż z dokumentem prywatnym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia

rzeczywisty stan rzeczy, co więcej, dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową, jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony, która go sporządziła (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.11.2002 r., I CKN 1280/00, podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03.10.2000 r., I CKN 804/98). Nie ma przeciwwskazań do oceny przez Sąd takiego dowodu jako wiarygodnego, gdyż niewątpliwie każdy dowód zgłoszony w sprawie podlega swobodnej ocenie sądu, ale nie oznacza to, że może być to ocena całkowicie dowolna, pozbawiona racjonalności i logicznego uzasadnienia. Jest oczywiste, że samo wystawienie faktury przez usługodawcę nie oznacza automatycznie, iż jego kontrahent wyraził zgodę na uiszczenie wynagrodzenia za usługę we wskazanej w fakturze kwocie. Inaczej należałoby się odnieść do faktury, która jest przyjęta i zaakceptowana przez dłużnika - co najczęściej przejawia się jej podpisaniem.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że rzeczywiście wywiózł wskazywaną przez siebie ilość ziemi, a nadto, że zastosowana przez niego stawka jest prawidłowa, bowiem nie przedstawił podpisanego przez obie strony Aneksu nr (...), który uzasadniałby naliczanie wynagrodzenia według stawki, jaka wynika z faktury. Ponadto należy wskazać, iż przedmiotowa faktura nie tylko nie została podpisana, ale także została przez pozwaną zakwestionowana. To samo tyczy się przedstawionych przez powoda kart przekazania odpadu i samochodowych listów przewozowych, którym odmówiono waloru wiarygodności wobec faktu, że zostały one wypełnione wyłącznie w obecności przedstawiciela strony powodowej. Brak jest zatem wiarygodnego dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana była zobowiązana do zapłacenia powodowi kwoty wynikającej z faktury.

Niewątpliwie, w sprawie niniejszej znaczącą rolę dla zapadłego rozstrzygnięcia miała opinia sporządzona przez biegłego R. M.. Z opinii tej wynika, że powód wywiózł łącznie 53.736,90 m³ ziemi, natomiast nie udało się biegłemu jednoznacznie określić łącznej wielkości wydobytych mas ziemnych określonej tonażowo. Biegły wskazał, że analiza akt sprawy w zakresie pokonanej odległości wywozu przedmiotu umowy doprowadziła do wniosku, iż nie było to możliwe w czasie wskazanym przez powoda, zaś ważenie odbywało się tylko przez jedną stronę, powodową, a powinno odbywać się w obecności przedstawicieli obu stron. Analiza akt sprawy doprowadziła biegłego do przychylenia się do stanowiska, iż wywiezione przez powoda łącznie zostało 107.068,43 tony, zaś rzeczywistej wartości nie da się ustalić jednoznacznie. Wnioski opinii biegłego są przekonujące i nie budzą wątpliwości. Należy zatem przyjąć, iż wartością łącznie wywiezionej ziemi jest wartość wskazana przez biegłego, tj. 107.068,43 tony, a nie 152.682 tony, jak wskazał powód w piśmie z dnia 17.01.2012r., bowiem powód w żaden sposób nie udowodnił, że pozostałe 45.613,57 ton zostało przez niego rzeczywiście wywiezione.

Reasumując, żądanie objęte pozwem w zakresie kwoty wynikającej z faktury nie mogło być uwzględnione.

Od tego wyroku powód wniósł apelację.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę dowodów polegającą na:

a. sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nieprawidłowych faktów, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym poprzez przyjęcie, że:

i. Aneks do umowy z dnia 21 grudnia 2007 r. dotyczył wykonania tylko jednej usługi wycenionej na kwotę 618.117 zł netto, która została między stronami rozliczona, podczas gdy z treści zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów wynika jasno, że Aneks do umowy zawarty w dniu 21 grudnia 2007 r. obejmował zarówno prace wykonane do dnia 6 grudnia 2007 r. w dodatkowej ilości 12.103 tony o wartości 618.117 zł netto, jak również ustalał zasady rozliczeń za prace dodatkowe pozostałe do wykonania w rejonie stacji (...) w ilości szacowanej na około 11.000 ton, a ponadto wskazywał również na prace dodatkowe w ilości 19.000 ton pozostałe do wykonania w rejonie dna wykopu (które to prace w ilości 19 000 ton miały być ustalone odrębnym Aneksem),

- z treści § 1 Aneksu z dnia 21 grudnia 2007 r. wynika, że Aneks ten obejmuje wyłącznie prace wykonywane przez powoda do dnia 31 marca 2008 r. zaś pozostała do usunięcia ilość ziemi oszacowana została na około 19.000 ton, podczas gdy z treści zgromadzonych w sprawie dokumentów wynika, że § 1 Aneksu łącznie z § 3 Aneksu regulował rozliczenie za prace pozostałe do wykonania w rejonie czynnej nadal stacji (...) w ilości szacowanej na około 11.000 ton, zaś ilość 19.000 ton odnosi się do gruntu podlegającego usunięciu z dna wykopu, które to prace miały być objęte odrębnym aneksem,

- wyłącznie podpisanie przez strony Aneksu nr (...) uzasadniałoby naliczenie wynagrodzenia dochodzonego pozwem, podczas gdy z dokumentów zgromadzonych w sprawie jasno wynika, że podstawą rozliczenia wynagrodzenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie są postanowienia Aneksu z dnia 21 grudnia 2007 r.,

- karty przekazania odpadu wraz z załączonymi wykazami samochodów obejmują wyłącznie okres od dnia 20 lipca 2007 r. do dnia 16 stycznia 2008 r., podczas gdy ze zgromadzonych w sprawie dokumentów wynika jasno, że karty przekazania odpadu wraz z załącznikami obejmowały również miesiąc sierpień 2008r.,

- pismo Wojewody (...) z dnia 22 października 2008 r. będące dokumentem urzędowym nie stanowi dowodu faktycznie wykonanej pracy, podczas gdy z treści tego dokumentu jasno wynika przyjęcie bez zastrzeżeń dokumentacji powykonawczej z realizacji prac rekultywacyjnych na terenie działki przy ul. (...) w W. zawierającej opis prac rekultywacyjnych w odniesieniu do ściśle określonej ilości ton gruntu, tj. w odniesieniu do usunięcia ze wskazanego terenu 152. 715 ton gruntu,

- łączna ilość wywiezionego gruntu wynosi 107.068,43 tony, podczas gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, pisemnej opinii biegłego oraz zeznań świadków wynika, że w ramach prac rekultywacyjnych powód dokonał usunięcia 152.682,43 ton gruntu,

- nie jest możliwe, aby powód wywiózł wskazaną przez siebie ilość ziemi, podczas, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym dowodów z zeznań świadków wynika jasno, w jaki sposób powód prowadził wywózkę ziemi, tak, aby było możliwe terminowe zakończenie prac zgodnie z ustaleniami z pozwaną;

b. braku wszechstronnej oceny dowodów przez nieuwzględnienie, że z przeprowadzonych dowodów w sprawie, tj. z dokumentów oraz zeznań świadków wynikało jasno, że:

- prace wykonywane przez powoda w ramach umowy Nr (...) z dnia 23 lipca 2007 r. były pracami rekultywacyjnymi, do których zastosowanie mają przepisy ustawy Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. oraz ustawy o odpadach z dnia 27 kwietnia 2001 r., na mocy których miarą powstających odpadów jest masa wyrażona w megagramach tj. tonach, nie zaś miara objętościowa liczona w metrach sześciennych,

- w związku ze stwierdzeniem w toku prowadzenia prac wyższej niż spodziewana gęstości gruntu spowodowanej obecnością znacznej ilości porozbiórkowych odpadów betonowych, metalowych oraz ceramicznych w gruncie strony w drodze Protokołu Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007 r. ustaliły zasady rozliczania zarówno już stwierdzonych, jak i spodziewanych w rejonie stacji (...) dodatkowych ilości mas gruntu liczonych w tonach, które to ustalenia znalazły ostateczne potwierdzenie w treści Aneksu do umowy z dnia 21 grudnia 2007 r.,

- łączna ilość gruntu wywiezionego przez powoda wynosiła 152.682,43 tony;

2. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dokonanej przez biegłego ocenie co do podstaw faktycznych oraz prawnych roszczenia, poprzez przyjęcie ustaleń biegłego co do wiarygodności poszczególnych dokumentów stanowiących podstawę roszczenia oraz co do przyjętej do rozliczeń jednostki miary, która to ocena nie mieści się w granicach uprawnień biegłego, a należy do kompetencji sądu orzekającego,

- które to błędy stanowią przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów;

3. Naruszenie art. 232 k.p.c. - poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód naruszył obowiązek powołania dowodów w sprawie, tj. przez przyjęcie, że:

a. powód nie wykazał zasadności roszczenia dochodzonego pozwem, podczas gdy powołane przez powoda dowody potwierdziły, że: w toku prowadzenia prac strony stwierdziły wyższą niż spodziewana gęstość gruntu spowodowaną obecnością znacznej ilości porozbiórkowych odpadów betonowych, metalowych i ceramicznych oraz ustaliły zasady rozliczeń spowodowanych tym prac dodatkowych, łączna ilość wywiezionego gruntu wynosiła 152.682,43 tony - a tym samym przeprowadzone w sprawie dowody potwierdziły zasadność żądania nieuiszczonej kwoty wynagrodzenia za wykonane prace,

b. powód zaniechał przedstawienia dowodów świadczących o uzgodnieniu z pozwaną wysokości wynagrodzenia oraz sposobie ustalenia wynagrodzenia ponad ryczałt wskazany w umowie, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, tj. Aneks z dnia 21 grudnia 2007 r. oraz Protokół Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007 r. jasno wskazują, że strony ustaliły zasady rozliczeń wykonywanych przez powoda prac dodatkowych,

4. Naruszenie art. 224 § 1 k.p.c. - poprzez nieprzeprowadzenie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i przedwczesne zamknięcie rozprawy, tj. zamknięcie rozprawy mimo: nieprzeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłego z zakresu prowadzenia prac rekultywacyjnych związanych z zanieczyszczeniem gruntów oraz wód gruntowych, w sytuacji, gdy pisemna opinia biegłego z dnia 31 października 2011 r. wskazywała na trzy różne wielkości odnoszące się do ilości gruntu, zaś w toku ustnych wyjaśnień do opinii biegły oświadczył, że nie można jednoznacznie określić tonażu, a zatem opinia biegłego nie dała jednoznacznej odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, nieprzeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron w sytuacji, gdy w sprawie pozostały niewyjaśnione fakty związane z ustaleniem sposobu rozliczenia dodatkowych ilości ton gruntu jak i ustaleniem łącznej ilości wywiezionego gruntu - które to wnioski dowodowe zgłoszone zostały przez powoda;

5. Naruszenie art. 187 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie prawnej wskazanej przez strony, w sytuacji braku wyjaśnienia w treści uzasadnienia podstawy prawnej wyroku, podczas gdy strona nie ma obowiązku wskazywania podstawy prawnej roszczenia, zaś ewentualne wskazanie podstawy prawnej nie wiąże sądu;

6. Naruszenie art. 217 § 1 w zw. z art. 217 § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz z art. 286 k.p.c. - poprzez pominięcie dowodu z kolejnej opinii biegłego z zakresu prowadzenia prac rekultywacyjnych związanych z zanieczyszczeniem gruntów oraz wód gruntowych w sytuacji, gdy przeprowadzony dowód z opinii biegłego nie dał jednoznacznej odpowiedzi na postawione pytania,

7. Naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. oraz art. 299 k.p.c. - poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania stron w sytuacji, gdy w sprawie nadal pozostały niewyjaśnione fakty związane z ustaleniem przez strony zasad rozliczeń za dodatkowe ilości gruntu oraz łącznej ilości wywiezionej ziemi;

8. Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez:

a. niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyn, dla których Sąd orzekający odmówił wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionemu przez Powódkę dokumentowi: Protokół Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007 r.,

b. niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku oraz nieprzytoczenie przepisów prawa, na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. Naruszenie art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli stron polegającą na przyjęciu, że: Aneks z dnia 21 grudnia 2007 r. odnosił się wyłącznie do prac wycenionych na kwotę 618.117 zł netto, które zostały między stronami

rozliczone i nie dawał podstaw do ustalenia wynagrodzenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie, podczas gdy z treści Aneksu, jak również Protokołu Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007 r. wynika jasno, że Aneks do umowy z dnia 21 grudnia 2007 r. obejmował zarówno prace wykonane do dnia 6 grudnia 2007 r. w dodatkowej ilości 12.103 tony o wartości 618.117 zł netto, jak również ustalał zasady rozliczeń za prace dodatkowe pozostałe do wykonania w rejonie stacji (...) w ilości szacowanej na około 11 000 ton.

W konkluzji powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 505.356,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu powstałych w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodów wskazanych w apelacji na okoliczności, które zostały przywołane w treści uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny podziela wszystkie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Nie doszło do naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez błędną ocenę dowodów. Dowody zgromadzone w sprawie zostały ocenione prawidłowo, acz niezgodnie z oczekiwaniami powoda. Sąd Apelacyjny nie stwierdził ani sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też braku wszechstronnej oceny dowodów.

Wbrew twierdzeniom apelacji z treści Aneksu z 21 grudnia 2007r wynika jasno, że rozliczenie należności za prace dodatkowe dotychczas wykonane (a nie za wszelkie prace dodatkowe) nastąpi „w formie faktury [...] to jest w postaci proporcjonalnego do ilości dodatkowych mas ziemi podniesienia należności ryczałtowej.” Aneks nr (...) wcale nie ustalał nowych zasad rozliczeń „za prace dodatkowe pozostałe do wykonania w rejonie stacji (...), potwierdzał jedynie, że rozliczenie tych prac nastąpi zgodnie z umową. Zwrócić należy uwagę, że faktura za wykonanie powyższych prac dodatkowych wystawiona miała być do 31 marca 2008r, zaś w aktach znajduje się faktura z dnia 23 października 2008r. W § 1 tegoż Aneksu przesunięto jedynie termin zakończenia prac ziemnych na określonym fragmencie terenu i ustalono, że prace te obejmą ok. 11.000 ton gruntu; § 2 Aneksu dotyczył wykonanych już i rozliczonych później prac; w § 3 potwierdzono, że rozliczenie prac, o których mowa w § 1 Aneksu nastąpi zgodnie z umową; zaś § 4 dotyczył przyszłych prac, które uregulować miał Aneks lub umowa - takowe nie zostały zawarte przez strony. Być może sformułowanie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż Aneks nr (...) dotyczył wykonania tylko jednej usługi wycenionej na kwotę 618.117 zł i rozliczonej między stronami nie było wystarczająco szczegółowe, jednak z całego uzasadnienia wynika niezbicie, że Sąd Okręgowy nie przychylił się do stanowiska powoda, iż Aneks nr (...) ustalał zasady rozliczeń wszystkich prac wykonywanych przez powoda. Powyższe czyni niezasadnymi wszelkie zarzuty dotyczące rzekomo niewłaściwej interpretacji Aneksu nr (...), nieprawidłowej oceny dowodu w postaci tegoż Aneksu, itp.

Podkreślić należy, iż powód niesłusznie powołuje się na poszczególne Protokoły Obmiaru Robót, gdyż w tego rodzaju dokumentach technicznych strony nie mogły zmienić ustaleń umownych. Mogły je zmienić wyłącznie w drodze aneksów. W niniejszym przypadku strony zawarły tylko jeden Aneks nr (...) z dnia 21 grudnia 2007r, który nie zmieniał zapisów umowy w głównych kwestiach. Aneks nr (...) nie został podpisany, a więc faktycznie nie ma tego aneksu i nie można się na niego powoływać. Zwrócić też trzeba uwagę, że podstawą rozliczeń nie mogą być postanowienia jakiegokolwiek aneksu, a jedynie postanowienia umowy zmienionej danym aneksem. W tej sprawie taka sytuacja jednak nie zaistniała. Nie można też rozliczać wynagrodzenia według różnych ustaleń, np. Protokołu Obmiaru i

Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007r, podczas, gdy strony nadal obowiązuje umowa. Nie mógł więc Sąd Okręgowy przyjąć, że „z dokumentów zgromadzonych w sprawie jasno wynika, że podstawą rozliczenia wynagrodzenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie są postanowienia Aneksu z dnia 21 grudnia 2007r”, gdyż podstawą rozliczeń mogły być jedynie postanowienia umowy, te zaś postanowienia ustalają zupełnie inny sposób rozliczeń niż prezentowany przez powoda.

„Dowody ważenia usługowego” znajdujące się na k-123-161 obejmują okres od sierpnia 2007r do stycznia 2008r, słusznie zatem ustalił Sąd Okręgowy, że dotyczą one okresu nieobjętego żądaniem pozwu. Zresztą zestawienie pomiarów wagowych nie ma istotnego znaczenia w sytuacji, gdy zostało uznane, że rozliczenie wykonanych prac miało nastąpić zgodnie z umową, czyli według objętości ziemi, a nie według jej masy.

Pismo Wojewody (...) z 22 października 2008r nie stanowi dowodu faktycznie wykonanej przez powoda pracy, lecz jedynie dowód przyjęcia bez zastrzeżeń dokumentacji powykonawczej. Ewentualne zastrzeżenia mogły dotyczyć całkiem innych kwestii niż ilość wykonanej pracy. Dokumentacja powykonawcza była składana przez powoda w zupełnie innym celu niż potwierdzenie ilości i wartości faktycznie wykonanej pracy, chodziło o dopełnienie obowiązków formalnych wynikających z obowiązujących przepisów, nie zaś o stwierdzenie, jaką pracę i o jakiej wartości powód wykonał. Zresztą sam powód przyznał w apelacji, że „ilość wynikająca z Dokumentacji Powykonawczej (a mianowicie 152 715 ton gruntu) jest wyższa od ilości, co do której rozliczenia domaga się Powódka, tj. 152 682,43 tony gruntu i wynika z późniejszych korekt...”, co oznacza, że ilość wywiezionej ziemi dla celów Dokumentacji Powykonawczej składanej do Wojewody (...) była ustalana w oderwaniu od realiów.

Powyższe świadczy o niezasadności zarzutów apelacji wymienionych w pkt 1.

Zupełnie pozbawione znaczenia są też w niniejszej sprawie przepisy ustawy Prawo Ochrony Środowiska oraz Ustawy o odpadach. Skoro strony zawarły umowę, to obowiązywały je zapisy tej umowy, nie zaś przepisy odnośnych ustaw. Kwestię dotyczące zasad rozliczania wykonanych prac, mierzenie ilości tych prac według masy wywiezionych odpadów wyrażonej w Megagramach, tj. tonach można było podnosić na etapie zawierania umowy, a nie dopiero po jej podpisaniu i zrealizowaniu.

Nie jest zasadny zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc poprzez oparcie rozstrzygnięcia na dokonanej przez biegłego ocenie co do podstaw faktycznych oraz prawnych roszczenia. Sąd Okręgowy rzeczywiście uznał znaczącą rolę opinii biegłego dla treści rozstrzygnięcia, co wprost napisał w uzasadnieniu, jednak nie stanowi to żadnego uchybienia procesowego. Prawdą jest, że biegły pozostawił do oceny Sądu wybór jednej z wielkości (co do ilości wywiezionej ziemi liczonej według jej masy), ale też opowiedział się wyraźnie za jedną z nich, tj. wielkością 107.068,43 tony, o której mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Biegły wypowiedział się również za przyjęciem rozliczenia według objętości, choć w tezie dowodowej miał zlecenie wyliczenia ilości wywiezionej ziemi według objętości i według masy. Biegły nie określił w sposób jednoznaczny tonażu wywiezionego gruntu, co oznacza, zdaniem powoda konieczność powołania innego biegłego, tymczasem Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy powoda w tym zakresie nie dzieląc argumentów powoda, uznał bowiem złożoną do akt opinię za jasną i wyczerpującą, zaś jej wnioski za przekonujące i nie budzące wątpliwości. Powód uważał, że biegły winien wyliczyć taką wielkość, jaką on sam wskazał i dlatego dyskredytował opinię biegłego R. M..

Sąd Okręgowy wcale nie twierdził, że powód naruszył obowiązek powołania dowodów w sprawie, stwierdził jedynie, że powód nie wykazał zasadności swego roszczenia. Zasadność tę tylko zdaniem powoda potwierdziły zgłoszone przez niego dowody. Po raz kolejny powód powołuje się na Protokół Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007r jako na podstawę ustalenia zasad rozliczeń prac dodatkowych, gdy tymczasem, jak to już zostało stwierdzone wyżej, tylko zapisy umowy mogły stanowić podstawę do wyliczenia wynagrodzenia za wykonane przez powoda prace.

Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron uznając, iż wszystkie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione. Zamknięcie rozprawy nie było więc przedwczesne, zaś zgłoszenie wniosków dowodowych w tym zakresie nie warunkowało postępowania Sądu. Przepis art. 299 kpc stanowi, że „Jeżeli po wyczerpaniu środków

dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.” Powód uważa, że istotne dla rozstrzygnięcia fakty nie zostały wyjaśnione - nie zostały one wyjaśnione w sposób oczekiwany przez niego. Sąd Okręgowy rzeczywiście nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zastrzeżeń powoda, ale jednoznacznie opowiedział się za wersją pozwanego, nie ma więc wątpliwości, że zastrzeżenia te uznał za niesłuszne.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 187 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie prawnej wskazanej przez strony, w sytuacji braku wyjaśnienia w treści uzasadnienia podstawy prawnej wyroku, podczas gdy strona nie ma obowiązku wskazywania podstawy prawnej roszczenia, zaś ewentualne wskazanie podstawy prawnej nie wiąże sądu. Powód twierdzi, że Sąd oparł swe rozstrzygnięcie na podstawie prawnej wskazanej przez strony, tymczasem Sąd ten oddalając powództwo nie wskazał wyraźnie żadnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia uznając, iż po prostu nie ma podstaw do uwzględnienia tego roszczenia; niemniej z treści uzasadnienia wynika wyraźnie, że Sąd Okręgowy brał pod uwagę przy rozstrzygnięciu sprawy ustalenia umowy. Nie powoduje to żadnych utrudnień w przeprowadzeniu kontroli instancyjnej orzeczenia i absolutnie nie jest równoznaczne z nierozpoznananiem istoty sprawy.

Niezasadne są więc zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia procedury cywilnej. W tym miejscu zauważyć należy, iż apelacja skonstruowana jest w ten sposób, że ten sam zarzut, jednak inaczej sformułowany zamieszczony jest w apelacji wielokrotnie, co bardzo zaciemnia obraz sprawy i znacznie utrudnia odniesienie się do wszystkich zarzucanych kwestii.

Ewentualne uchybienia powstałe przy sporządzaniu uzasadnienia nie mają znaczenia dla treści wyroku, który poddaje się kontroli instancyjnej. Nie mają miejsca sytuacje, o których mowa w orzeczeniach: II UK 162/11, wyrok SN z 19.03.2012r „Z naruszeniem art. 382 k.p.c. mamy do czynienia wtedy, gdy sąd drugiej instancji, mimo przeprowadzonego przez siebie postępowania dowodowego, orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swoje merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia.”, ACa 141/12, wyrok sądu apelacyjnego we Wrocławiu z 1.03.2012r „O skutecznym postawieniu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Zarzut ten może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia.”, II PK 139/11 wyrok SN z 14.02.2012r „Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego.”

Powód nie wykazał, że M. F. był upoważniony do składania oświadczeń woli w jego imieniu. W świetle zeznań tego świadka okoliczność ta wydaje się wątpliwa, była podnoszona już w trakcie procesu przez stronę pozwaną, zaś udowodnienie tego faktu należało do powoda. To powód bowiem twierdził, że podstawą do sporządzenia Aneksu nr (...) były ustalenia Protokołu Obmiaru i Częściowego Zakończenia Prac z dnia 7 grudnia 2007r, ten zaś Protokół został podpisany właśnie przez M. F..

Sąd Okręgowy dokonał słusznej wykładni oświadczeń woli stron zawartych w umowie z dnia 23 lipca 2007r i w Aneksie nr (...) z dnia 21 grudnia 2007r. nie naruszając przy tym art. 65 kc. Sąd nie dokonywał wykładni oświadczeń woli złożonych w Protokole Obmiaru... z dnia 7 grudnia 2007r, gdyż w tym Protokole nie było żadnych oświadczeń woli

stron, zwłaszcza takich, które stanowiłyby podstawę do wzajemnych rozliczeń między stronami. Dokładna analiza zapisów Aneksu nr (...) prowadzi Sąd Apelacyjny do wniosków zbieżnych z wnioskami wysnutymi przez Sąd Okręgowy.

Zauważyć trzeba, że wnioski dowodowe wskazane w apelacji, to dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, ocenione już przez Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu sprawy, nie było zatem celowe ponowne dopuszczanie dowodu z tych dokumentów.

Jak to słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, powód nie wykazał, że wywiózł z terenu pozwanego więcej niż 70.000 m³, o czym mowa w umowie, dlatego też jego żądania nie zasługują na uwzględnienie.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny uznając zaskarżony wyrok za prawidłowy oddalił apelację na mocy art. 385 kpc, orzekając o kosztach na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc.